

РЕДАКЦИОННИ СЪОБЩЕНИЯ

I.

Умоляватъ се най-учтиво всички абонати и настоятели, до които сж изпратени **квитанции по пощата или чрезъ нарочно за целта упълномощени лица** за абонамента на списанието и другитѣ издания на комитета, да ги осребрятъ при първо поднасяне, за да се не бавятъ и връщатъ, тъй като годината е на изтичане и трѣбва да се приключатъ партидитѣ на всѣкиго.

Ония, на които по една или друга причина, квитанциитѣ не се поднесатъ о време, нека бждатъ тъй добри и изпратятъ абонаментитѣ си сами въ редакцията, колкото е възможно по-скоро.

II.

Седмата и осмата книжки, съ които ще приключимъ настоящата осма годишнина на списанието, ще отпечатаме въ едно и изпратимъ на абонатитѣ и настоятелите си въ края на идния месецъ. Това ни се налага поради неотложни технически причини.

III.

Абонатитѣ и настоятелите на „**Източно православната семейна религ.-нравствена библиотека**“ да побързатъ съ предплащане абонамента си направо въ редакцията, за да получатъ третия ѝ № на време.

Отъ Комитета.

год. VIII.

1929—1930

Кн. 6.

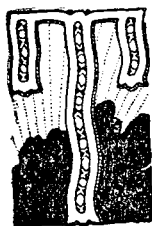
Великъ день

Великъ день е, за радост
На цѣлия християнски свѣтъ,
Камбани звѣнятъ съ съ сладостъ
Вредомъ разнасятъ — завѣтъ.
Завѣтъ на любовъ и братство
Намъ завѣщани отъ Христа,
Тленно е земно богатство —
Да пазимъ свето честъта.

Храмни олтари огласятъ
Молитвени пѣсни къмъ Бога,
Уирени зефири отнасятъ
Пѣснитѣ на Христа въ чертога.
Тамъ ангелчета лекокрили
Въ приказни бѣли премѣни
Поематъ пѣснитѣ мили —
Богу ги носятъ за смѣни.

Христосъ съ блага усмивка
Молитвени пѣсни приема
И въ този день на почивка
Свѣта грѣховенъ прощава.

Сим. п. Цвѣтковъ

Отплащайте се тъй. . .

(Легенда)

ова се случило въ еврейския градъ Назаретъ преди много, много години.

По онова време и Иисусъ Христосъ билъ деветгодишно дете. Кроткъ и послушенъ, той всѣкога се навѣрталъ около своитѣ родители — помагалъ имъ. Когато пѣкъ нѣмалъ работа, той обичалъ да сѣда на пѣтния прагъ и се любува на минувачитѣ, на синитѣ облачета или пѣснитѣ на птичкитѣ.

Веднажъ — празниченъ день било — като седѣлъ на пѣтния прагъ, Малкия Иисусъ забележалъ, че отъ долния край на улицата идатъ много деца. Тѣ вървѣли съвсемъ бавно, често се спирали и такава врѣва вдигали — сякашъ се карали. Иисусъ вперилъ очи въ тѣхъ и съ нетѣрпение зачакалъ, кога ще наближатъ, за да научи, защо тѣ тъй много се каратъ. Но децата толкова бавно се движили и тъй често се спирали, че Иисусъ не можалъ да ги дочака. Той станалъ и забързалъ къмъ тѣхъ. Наблизилъ ги. Децата все тъй събрани продължавали да се каратъ. Едни викали:

— Да я обесимъ! Ей, на това дърво я довлечете!

— Не на това! На онова е по-добре! — викали други.

— Не, да я одеремъ! — настоявали трети.

Отначало Иисусъ нищо не разбиралъ. Но кога-то децата се разтѣпили, за да трѣгнатъ, той видѣлъ, че тѣ мѣкнатъ вързана за врата котка.

Напразно нещастното животно вбивало нокти въ земята, за да се задържи. Немилостивитѣ деца го влачили като дрипа.

Всичко, което чулъ и видѣлъ Малкия Иисусъ, препълнило сърдието му съ мъка. За единъ мигъ той се замислилъ, после се спусналъ, разтикалъ децата, грабналъ премрълото животно и го мушналъ

подъ дрехата си. Децата се нахвърлили върху му и започнали да го биятъ. Иисусъ имъ позволилъ това, но животното не далъ. Съ голѣма мъжа той успѣлъ да се изскубне отъ ржцетѣ имъ и да побегне.

* * *

Дълго следъ това децата се карали помежду си и гласели какъ да отмжстятъ на Иисуса.

А презъ това време Иисусъ оставилъ премрълото животно на креватчето си и влѣзалъ въ тѣхната градина. Набралъ много ябълки, круши и други плодове. Напълнилъ всичкитѣ си джобове и доголкова отрупалъ ржцетѣ си, че за да не изпадатъ, трѣбвало да ги придържа на гърдитѣ си. Следъ това излѣзалъ и се запжтилъ къмъ децата.

Когато децата го видѣли, много се зарадвали. Всички започнали да потриватъ ржце и мислятъ какъ по жестоко да си отмжстятъ. Единъ само Юда — най-голѣмия отъ децата — не триелъ ржце. Той билъ вперилъ очи въ Иисуса и внимателно го следилъ, А когато Иисусъ наближилъ, изведнажъ Юда завикалъ:

— Гледайте, гледайте! Той е напълнилъ ржцетѣ си съ камъни. Иде да се бие. Сбирайте камъни!

Децата се разтичали. Събрали камъни и започнали да замѣрятъ наближаващия Иисусъ. Прѣвъ Юда улучилъ челото му. Но Иисусъ не се върналъ. Съвсемъ спокоенъ, сякашъ него не замѣрятъ — продължилъ да върви.

Това негово спокойствие уплашило децата. Тѣ спрѣли да хвърлятъ.

Чакъ когато Иисусъ съвсемъ наближилъ, децата разбрали съ какво сж пълни ржцетѣ му. Учудени, тѣ започнали виновно да се поглеждатъ. А Иисусъ се приближилъ до тѣхъ и започналъ да имъ раздава плодоветѣ.

Отначало децата отказали. Но Иисусъ тѣй ги молилъ, че тѣ неволно протегнали ржце. Иисусъ сложилъ въ всѣка ржка по нѣколко едри и сочни

плода. Следъ това отстъпилъ крачка назадъ, избър-
салъ отъ лицето си струйката още несъсирена кръвъ
и кротко казалъ:

— Отплащайте се тъй на враговетъ си.
И отминалъ.

Е. Кюзлиевъ

К О Й ?

Кой създалъ е ясно слънце
Да ни топли и свѣти,
Кой направи небе, звезди
И птицата да лети?

Кой направилъ е човѣка
На земята да е царъ,
Гори поля и морета
Отъ ко го сж на насъ даръ?

Кой направилъ е цѣѣтята,
Кой ни пази отъ злини,
Койни дава животъ, здраве,
Кой ни дава свѣтли дни?

Всичко, Ти, създалъ си, Боже,
Всичко умно наредилъ,
На човѣка и на всичко
Само добро си сторилъ!

Григоръ Митовъ

Длъжности на децата ученици.

Въ 1843 година, т. е. преди 87 години, нѣкой си Савва Илиевичъ е превелъ и издалъ една книжка за деца, ученици.

Много хубави нѣща има въ тая книжка — нѣща, които сж чели и учили не нашитѣ бащи и майки, а нашитѣ дѣдовци и баби.

○ Направи ни силно впечатление писаното въ нея за длъжноститѣ на децата ученици.

Нека нашитѣ малки читатели ги прочетатъ отъ любопитство и, ако ги намѣрятъ за добри и поучителни, да се вслушатъ въ тѣхъ и възприематъ за днешното време.

Казано е така:

— Ония деца, които желаятъ да преуспѣватъ въ учението и станатъ добри и честни граждани, налага имъ се да изпълняватъ добре следнитѣ три длъжности:

1. Длъжности къмъ себе си,
2. Длъжности къмъ Бога и
3. Длъжности къмъ другитѣ хора.

○ Длъжноститѣ къмъ себе си изпълняватъ децата, когато се стараятъ да преуспѣватъ въ учението, т. е. да се научатъ на добри и полезни за живота знания, както за себе си, така и за другитѣ и се стараятъ наученото добро да го прилагатъ въ живота си въ най голѣмитѣ му подробности.

Въ кжщи отъ родителитѣ си, въ училище отъ учителитѣ си се учите на всичко що сте длъжни да знаете и да изпълнявате. Ако искате да бждете добри и станете учени и почитани, редовно ходете на училище и прилежно съхранявайте въ сърдцето си всичко що вече сте научили.

Слушайте сега и вашитѣ къмъ Бога длъжности.

Богъ е творецъ на всички видими и невидими създания и Господъ на всичко.

Той е нашъ създателъ, който ни дава всички видими блага въ тоя животъ и ще ни въздаде сжщо такива и въ бждащия, споредъ дѣлата ни.

Длъжни сме: 1. да Го обичаме отъ всичката си душа и сърдце, като най голѣмъ нашъ благодѣтель. 2. Да Му служимъ смиренно и благочестиво, като на нашъ Господъ и Господъ на цѣлия свѣтъ. Да Му благодаримъ за всѣкидневнитѣ Му благодѣяния и да призоваваме всѣкога Неговата, помощъ за да извършваме по волята Му нашитѣ длъжности.

Нашата любовъ и признателность нѣмъ Бога доказваме чрезъ добритѣ си дѣла и молитви.

Добри дѣла правимъ, когато изпълняваме нашитѣ длъжности и съблюдаваме заповѣдитѣ Божий и тия на Свѣтата Му Православна Църква.

Молитвитѣ пѣкъ трѣбва да бждатъ чистосърдечни, както у дома, когато сме сами, тѣй и общо въ църква съ нашитѣ братя християни.

Сега пѣкъ за длъжноститѣ ни къмъ другитѣ хора и нашитѣ ближни.

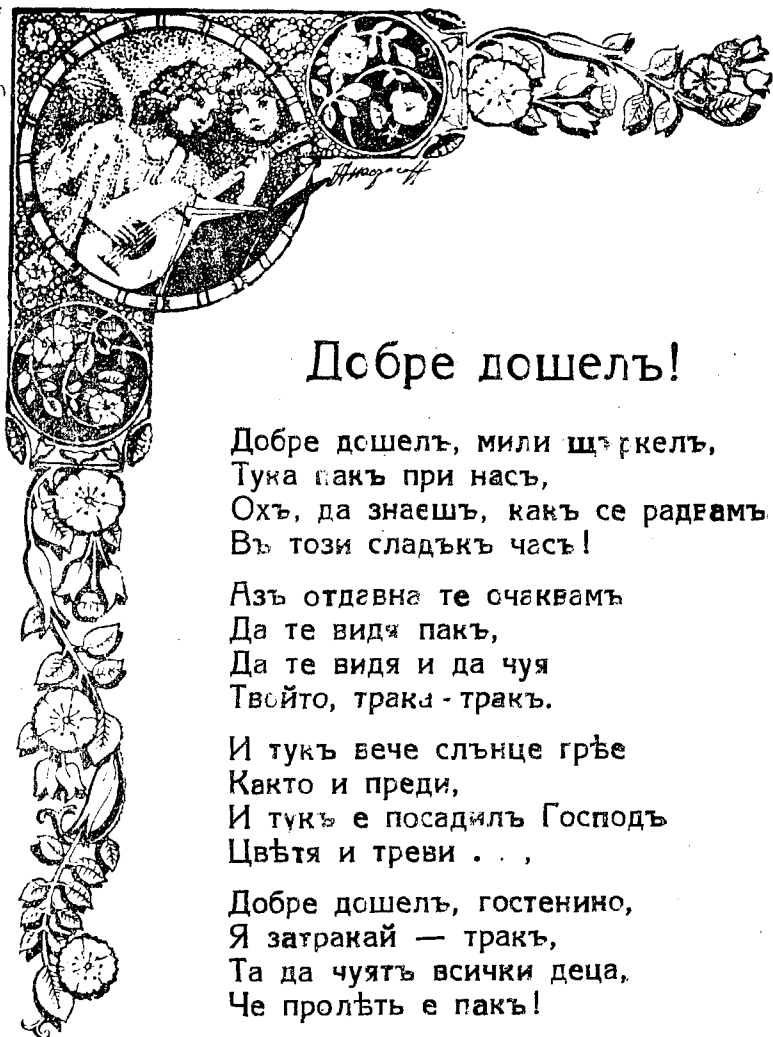
Всички сме длъжни да се обичаме едни други и да си помагаме съ каквото можемъ, защото само така можемъ да преживѣемъ добре и добродѣтелно на тоя свѣтъ и да изпълнимъ волята Божия.

Богъ, чрезъ заповѣдитѣ, които ни е далъ, ни заповѣдва: „Възлюби Госпа да Бога твоего отъ всичката си душа и ближния си, като себе си“. Нашъ ближенъ е всѣки подобенъ на насъ челсвѣкъ.

Къмъ връстниците и съученицитѣ си бждете винаги добри и услужливи, а по-голѣмитѣ отъ въсь почитайте.

Обичайте и слушайте родителитѣ си. Тѣ жертвуватъ живота си за вашето добро.

Така, чада мои, ще станете добри и честни чловеци, полезни на себе си и на ближнитѣ си, хвалени и почитани отъ всички, а отъ Бога наградени съ привременни блага на тоя свѣтъ и съ вѣчни — въ вѣчния животъ.

Добре дошелъ!

Добре дошелъ, мили шуркелъ,
Тука пакъ при насъ,
Охъ, да знаешъ, какъ се радвамъ
Въ този сладъкъ часъ!

Азъ отгвна те очаквамъ
Да те видя пакъ,
Да те видя и да чуя
Твойто, трака - тракъ.

И тукъ вече слънце грѣе
Както и преди,
И тукъ е посадилъ Господъ
Цвѣтя и треви . . .

Добре дошелъ, гостенино,
Я загракай — тракъ,
Та да чуятъ всички деца,
Че пролѣтъ е пакъ!

Григоръ Митовъ

Страстната и Велика седмица

сѣки день църковното богослужение дава на душата на внимателния християнинъ нова храна за ново религиозно чувство, обаче, богослужението на страстната седмица, пълно съ трагизъмъ и поразяваща тайнственостъ, е особено назидателна и предпазваща, дори и най студено сѣрдце, къмъ дълбоки чувствувания на скръбта и заедно съ това, на радостта, вѣрната и надеждата, любовта и благодарността къмъ пострадалия за насъ Изкупителъ.

Страстна се казва тази седмица, защото църквата възпоменава презъ нея страданията, смъртта и погребението Господне. Казва се още и Велика — поради величието и спасителността на тия събития на човѣчеството. „Велика се нарича тя, казва Св. И. Златоустъ, защото презъ тия дни се извършиха за насъ велики дѣла отъ Господа. Въ тази седмица царството на дявола е разрушено, победена е смъртта, унищоженъ е грѣхътъ, проклятието е снѣто, раятъ е отворенъ и небето е станало достъпно за човѣцитѣ“. Това животворно значение на кръстната смъртъ на Господа е било причина за благоговѣйното прекарване днитѣ на Страстната седмица още отъ дълбока християнска древностъ, може да се каже отъ самото начало на християнската църква. Така напимѣръ, апостолитѣ, следъ възнесението на Исуса Христа на небето, преди други празници, взели да празнуватъ страстната седмица — заповѣдали и на своитѣ ученици да я пазятъ свѣто, като божественъ празникъ.

Въ тѣхнитѣ постановления днитѣ на страстната седмица иматъ еднаква важностъ съ днитѣ на свет-

лата седмица. Както въ едната, така и въ другата, робитѣ трѣбвало да се освобождаватъ отъ работа, затова, че първата се посвещавала за възпоминание на страданията, а втората — за Възкресението на Христа.

И християнитѣ отъ първитѣ вѣкове се отнасяли съ голѣмо внимание къмъ тия дни, въ които Господъ страдалъ и умрѣлъ за нашитѣ грѣхове. Едни, горейки отъ желание да бждатъ неотступно съ Него, въ последнитѣ минути на Неговия земенъ животъ, ежедневно се събирали въ тия дни въ храма за молитва и слушане на евангелското благовестие. Други, изразявайки любовта си къмъ Божествения Страдалецъ за участвуване въ Неговото кръсно-сене, увеличавали презъ тази седмица обикновенитѣ подвизи на поста — съ сухо ядене, измжчване на плътта съ продължителни молитви и все-нощни бдения: „Въ великата седмица, говори Св. Ив. Златоустъ, всички се събиратъ за общо богослужение, мнозина удвояватъ благочестивитѣ си упражнения: едни увеличаватъ постенето, други свещенитѣ бдения“.

Впрочемъ не само съ молитва и постни подвизи свѣтили древнитѣ християни страстната седмица: въ днитѣ на непримѣрнитѣ Господни страдания, приети единствено отъ любовъ къмъ падналото човѣчество, гѣ и сами се старали да бждатъ добри и състрадателни къмъ немощнитѣ свои братя, снисходителни и състрадателни къмъ нуждающитѣ се.

„Не само ние, казва Св. Ив. Златоустъ, почитаме страстната седмица, но и нашитѣ царе, като освобождаватъ всички находящи се въ обществена служба, за да могатъ, като оставатъ своитѣ занятия, презъ днитѣ на страстната седмица, да прекаратъ тия дни въ духовно служене Богу.“

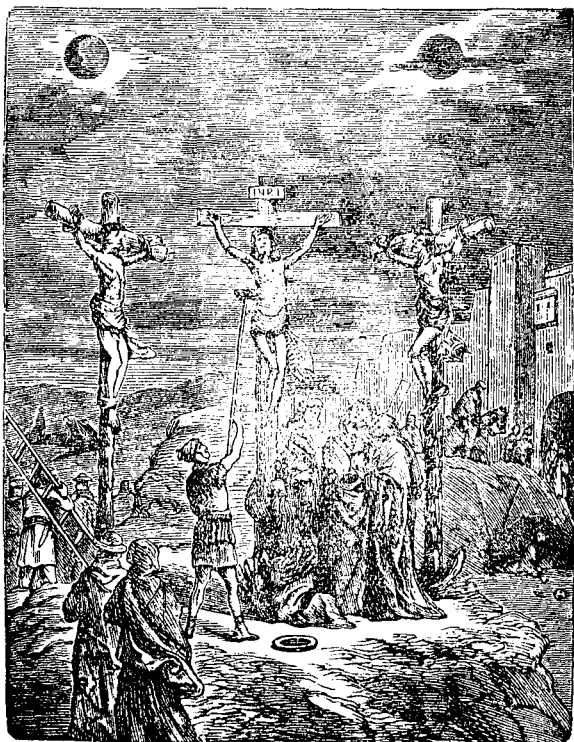
■ Св. Църква заповѣдва и намъ, на вѣрнитѣ свои чедъ, да прекараме страстната седмица по примѣра на древнитѣ християни, въ молитва и обществени богослужения, за очистване ума и сърдцето отъ порочни мисли и лоши желания.

Превелъ отъ руски Свещ. Н. П. Поповъ

„Свърши се“

е само едната Голгота е била свидетелка на това злодейство: нѣщо зловещо ставаше и по цѣлия свѣтъ. — Едва слънцето на правдата залѣзе и дневното свѣтило за-тъмнѣ Непрогледна тъмнина обгърна земята отъ 12 — 3 часа, трепереше цѣлата природа. Тя макаръ и неразумна, но като че ли преживѣваше предсмъртната агония на Сина Божий и цѣлата бѣше раздрусана отъ страшно землетресение. А всредъ внезапно настѣпилата тъмнина, отъ подземния шумъ на люлѣющата се стихия, отъ шума на разпукващата се земна кора и грознитѣ разрушения на скалитѣ, страшно ставаше и на животнитѣ.

А какво чувстваха очевидцитѣ на Голготското престѣп-ление? — *„Истинна Той е Синъ Божий“*, е могло да се изтрѣгне изъ устата не само на стотника. Всичкия народъ,

който бѣше дошелъ да гледа това зрелище, връщаше се отъ Голгота въ крайно угнетено състояние и „се биеше по гърдитѣ“, като сѣ знаваше, че е пролета кръвта на невиненъ. — А землетресението и тъмнината убедително доказваха, че на позорната смъртъ не бѣше подложенъ обикновенъ смъртенъ. Разкъсаната на две половини завѣса въ храма предъ входа на Свѣтая Свѣтихъ, гдето влизаше единъ пътъ въ годината само първосвещеника, още по-убедително говорѣше че е умъртвенъ такъвъ невиненъ Страдалецъ, съ смъртта на който, се премахна преградата, която до тогава отдѣляше всеправедния Богъ отъ грѣшното човѣчество.

Какъвъ страхъ и превратъ въ мислитѣ е билъ предизвиканъ отъ възкресението на много мъртви и тѣхното появяване между живитѣ е трудно да се представи. Само при мисълта за оживѣлия мъртвецъ, вцепенѣа се цѣлото наше същество. Следъ всичко това не остава макаръ и най малкото съмнение, че заедно съ разбойницитѣ не е разпнатъ и Синтъ Божий!

Като че ли устата на невѣрующитѣ се затворили. И даже съвестта на тоя, който не билъ при кръстѣта е говорила, че смъртта на простъ еврейски равинъ е безсилна да извърши всичко това, което се случи въ минутата на смъртта на Назарянина. Даже за езичника, който съвсемъ нѣма представа за очакването на Месия, му е представено доказателство, че е умрѣлъ дошлия не отъ тоя свѣтъ. Даже ако той, езичника, узнаеше, че на евреитѣ отъ самия Богъ е билъ обещанъ Месия, той безъ никакво съмнение би казалъ, че Богоизбрания народъ, за свой великъ срамъ, предъ лицето на цѣлата земя, покачи своя Изкупитель на кръста. Още много отдавна до идването на Христа, народитѣ отъ Египетъ и Индия сж вѣрвали, че всѣкой пътъ, когато е имало жертвоприношения на земята, Богътъ се принася жертва на Бога, — така че тѣ, макаръ и смѣтно, сж имали представа за изкуплението на свѣта отъ грѣха.

Съвестта имъ е подсказвала, че толкова много тѣ сж потънали въ грѣха, че безъ непосредствената помощ на Бога — Божествената жертва, — за спасение не може и дума да става.

Но тая своя вина, чувствали ли сж членовѣтъ на Синедриона, които се гордѣха съ своята святостъ и буквалното изпълнение на закона? Не се ли стараеха тѣ при всѣки удобенъ случай да поставятъ на показъ своята просвѣтностъ? Нито землетресението, нито тъмнината, нито общото смущение и разкаяние, — всичко това не ги вразуми, а имъ вдѣхна още по-голъмо ожесточение. Въ сѣщия тоя день, вечерта, тѣ молятъ Пилата, за да скриятъ живия укоръ за тѣхното злодейство и обясняватъ своето желание, пакъ съ праведнически цели: на тѣхъ не имъ се иска щото тѣлото

Спасителя и жертвенитѣ разбойници, да висятъ на кръстѣта въ сѣбота. въ който день се е падала и Пасхата.

Фарисейската чистота не можеше да понесе таково „осквернение“ на сѣботата! И тия скептици не помислиха, че тѣ самитѣ сѣ нечисти, и че сѣботния день се оветява съ праведни дѣла. Тѣхното желание било изпълнено, но измежду тѣхъ се намѣрила една светла личность — Иосифъ Приматейски, вѣроятно таенъ ученикъ на Христа и тѣлото на Божествения страдалецъ било снето отъ кръста и съ почете погребано въ градината на Иосифа.

Оставаше, най-малкото да се замислятъ надъ всички сѣбития. станали въ петъкъ и за една минута да се съмнятъ въ своята невинностъ за пролѣтата кръвъ. Не, тъкмо що се започна сѣботата, тѣ безъ да обръщатъ внимание на великия пратеникъ, отново стоятъ предъ Пилата и молятъ да постави стража при гроба на „Лъжеца“. Само съ възкресението на Христа прекратяватъ тѣ своята престѣпна дѣятелностъ и само следъ 70 години невинно пролетата кръвъ падна на тѣхъ и на тѣхнитѣ потомци, — за да продължава и до сега.

Преводъ

„И седна отъ дѣсната страна на
Отца Си.“

Възкресение Христово

Всреди хладна нощ в тишината
Б'хоръ камбанитъ звънятъ,
Рей звездици въ небесат
Радостно блестятъ.

С'благодсть и радостъ сладка
Свѣтъ се трупа въ храмъ свети,
Съ пѣсень чиста благодатна
Душа си да просвѣти.

Въ храма Божий химнъ се пѣе
На възкръ: налий Христосъ,
В'благодать душа се лѣе
Пълна съ трепетъ и радостъ.

Ето светлий дегъ настава,
Де: ъ на радостъ, правда, миръ,
Що душитъ озарява.
Като слънце земний ширъ.

Иванъ п. Николовъ
уч. отъ V класъ

СХОДНИ ДУМИ:

1. Съ **ш** смъртъ разнася, съ **й** яйца дава Кой сж?
2. Съ **п** ми е на ржцетъ, съ **к** — на гърдитъ. Познай-те ги.
Балиновъ Баликъ — Плъбенъ
3. Име съмъ на животно, замѣните ли първата ми буква съ **к** ще получите нѣщо по дърветата Кое съмъ?
Харитонъ Хр. Поповъ — Челопечъ.

ГАТАИКИ:

4. Османъ Паша въ затвора, главата му на длора.
5. Бѣли прасенца по брѣгъ пасятъ.
Балиновъ Баликъ
6. Червена квачка съ жѣлти пиленца.
Станевъ Ст. Модоровъ — София.

ВЪПРОСЪ.

7. Кой е живѣлъ и умрѣлъ, безъ да е билъ роденъ?
Харитонъ Хр. Поповъ.

ТАЙНИ КРЪСТЧЕТА:

8. С
 С
И В О С Ъ Т К
 Е
 Е
 Р
 Р
 Х

9. С
 И К И
В Р К О Е
 Л К У
 С

НАГРАДИ.

Всички, които разрешатъ правилно горнитѣ сръчности, ще получатъ награда по една хубава цѣтна картинка и книжката „Мъченичество за Христа“.

Свободно съчинение.

„Бъжанци“

За най хубавото разказче по горнята картинка ще изпратимъ книгата „Мъдростъ и съжба.“

Решение на разнитъ сръчности отъ IV и V книжки.

Сходни думи: 1. Вила; 2. Владика — радика.

Гатанка: 3. Иисусъ Христосъ.

Задача:

4. Боядисването на стенитъ струва $123 \times 8 = 984$ лева. За тая сума е боядисано цѣлото кубе, защото скъпоцененъ металъ не се боядисва.

Тайни квадратчета:

5.

в	и	л	а
и	с	а	в
л	а	л	е
а	в	е	л

6.

с	о	д	а
о	р	е	л
д	е	в	а
а	л	а	т

Комуто решенията сж като горнитъ, а не е получилъ наградата, да пише веднага за справка. Изпратихме 37 награди.

Източно-православна Семейна, религиозно-нравствена библиотека

год. I. (1930)

№ 1. Исусъ и разбойниците — 52 стр. разкошно издание. Цена 10 лева.

№ 2. Мъченичество за Христа — разкошно издание, 48 стр. Цена 10 лв.

Годишно отъ библиотеката ще излъзатъ 5 книжки съ завършено съдържание — 48 до 64 стр. всъка книжка.

Отдѣлно всъка книжка ще струва 10 лева, а всичкитъ 5 — **35 лева предплатени.**

На настоятелите се прави 20% отстъпъ.

Всичко що се отнася до библиотеката се изпраща на адресъ:

Редакция „Витлеемъ“ — Варна

По нареждане на комитета първия и втория номеръ отъ библиот. се изпратиха на мнозина отъ абонатитъ и настоятелите на списанието „**Витлеемъ**“, съ твърда вѣра, че имъ прави услуга, като имъ дава четиво и за възрастнитъ членове въ семействата.

Пропуснатитъ, по една или друга причина, нека пишатъ и пратятъ скромната сума 35 лв., за да бждатъ записани и имъ се изпратятъ излъзлитъ книжки.

№ 3 отъ библиотеката ще бжде разпратенъ презъ м. юний. Желателно е до неговото излизане всъки да внесе абонамента си.

Отъ редакцията

РЕДАКЦИОННИ СЪОБЩЕНИЯ

I.

Съ настоящата двойна кчижка — 7 и 8, завършваме **осмата** годишнина на списанието.

Ласкаемъ се да вѣрваме, че съ Божията милостъ и подкрепата на абонатитѣ и настоятелитѣ си, отъ септемврий т. г. да видимъ и **деветата** му годишнина.

II.

Всички ония, до които пратихме квитанции чрезъ пощата, ако по една или друга причина **не сж могли да ги осребрятъ**, щомъ се улеснятъ, нека сами ни изпратятъ скромния абонаментъ, за да не правимъ втори пътъ разноски и имъ пращаме пакъ квитанциитѣ по пощата.

Не искаме да вѣрваме, че ония, които сж получавали списанието цѣла година и иматъ годишнината му завършена, да ни откажатъ абонамента и поставятъ въ затруднение.

III.

Ако нѣкой отъ досегашнитѣ ни абонати и настоятели си **променятъ адрега и мѣстожителството**, както и ония, които не **биха искали да получаватъ списанието идната година**, нека ни съобщатъ съ една отворена карта това, за да си вземемъ бележки

Отъ Комитета.